

Abadía de Sant Josep de Clairval

Estiu de 2018

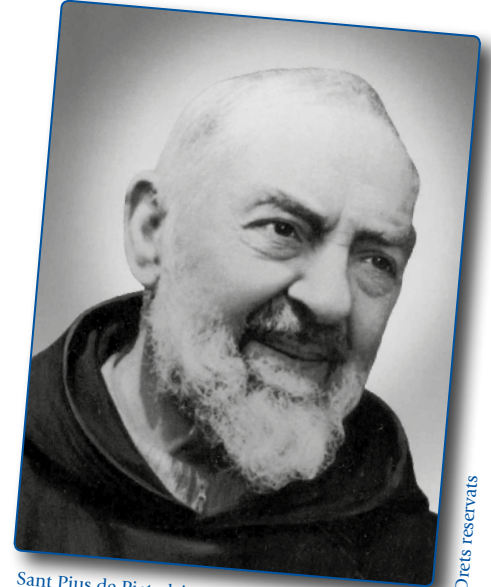
Estimats Amics,

UN dels pocs laics que va participar en el concili Vaticà II, Jean Guilton, declarava a l'octubre de 1968: «Emetre un criteri en relació amb el pare Pius serà quelcom força llarg i complexe, però hi haurà mil·lers de testimonis que diran que va fer créixer en ells la convicció de la presència divina i de la veritat de l'Evangeli». Efectivament, en un segle marcat d'una manera molt forta per l'ateisme teòric i pràctic, Déu ens va presentar un senyal ben clar de la seva presència, i aqueix germà caputxí, en qui JESUCRIST va voler renovar el misteri de la seva Passió durant mig segle, és un testimoni d'excepció. Beatificat i canonitzat pel Papa Joan Pau II, el pare Pius recorda als cristians i a tota la humanitat que JESUCRIST és l'únic Salvador del món (Cf. *Dominus Iesus*, 6 d'agost de 2000).

Francesc Forgione nasqué l'any 1887 a Pietrelcina, petita ciutat del sud d'Itàlia. Des de molt petit rep la gràcia de freqüents visions de la Santíssima Verge. Però també se li presenta el diable, sobretot a la nit, amb un aspecte aterridor. Sobre aquest misteriós tema, el Papa Francesc en parla sovint, i no té cap escrúpol en recordar-nos que el diable no és pas un mite o un símbol, sinó una realitat ben activa (Cf. *Gaudete et Exultate*, n° 161, del 19 de mars d'aquest any). A partir dels nou anys, el noi comença a patir de forma cíclica, per dir-ho d'alguna manera, greus malalties que només desapareixen amb la seva mort. No obstant, als setze anys ingressa als caputxins, on professa amb el nom de germà Pius. Però la salut del jove religiós no millora, doncs pateix del pulmó esquerre; a voltes, les seves pujades de febre aconseguen rebentar els termòmetres. Amb l'esperança de que un clima més favorable ajudi a guarir aquella inexplicable malaltia, el canvien varies vegades de convent, fins que entre els anys 1910 i 1916 torna a Pietrelcina, prop de la seva família. A pesar de tot, el 10 d'agost de 1910 és ordenat sacerdot: «Quina felicitat la d'aquell dia! dirà. El meu cor cremava d'amor per JESÚS... estava començant a tastar el paradís». Al juliol de 1916, aconseguix, finalment, establir-se en el convent de Sant Giovanni Rotondo, a la vora de Foggia, a l'Apulia.

Miracles en el segle XX

El 20 de setembre de 1918, a l'edat de 31 anys, rep la gràcia dels estigmes, amb nafres sagnants a les mans, als peus i al costat, que reproduïxen les de JESÚS crucificat. D'ara en endavant, perdrà l'equivalent a un vas de sang al dia, i tot això durant cinquanta anys. «En el seu cas, afirma un dels seus companys, no es tracta només de taques, sinó de vertaderes nafres que li travessen les mans i els peus. Jo mateix vaig tenir l'ocasió d'observar la del costat, que era un autèntic esquinç del que sortia

Sant Pius de Pietrelcina

Drets reservats

sang contínuament». Aquelles nafres li produiran continus defalliments, que, encara que fossin benignes, no eren pas menys doloroses. Davant d'una gràcia tan gran, el pare Pius és perfectament conscient de la seva indignitat, però se sent feliç d'haver estat configurat a Crist.

Els seus superiors van a veure metges prestigiosos per examinar els estigmes, i els especialistes constaten la realitat de les ferides. Alguns els atribueixen a forces magnètiques, d'altres a una autosuggestió, i d'altres a «raons físic-fisiològic-patològiques» (*sic*); però n'hi ha d'altres que reconeixen que la causa d'aqueixos estigmes escapa a la ciència mèdica. «Els estigmes, escriu el cardenal Journet, tenen com a objectiu recordar-nos d'una manera violenta els sofriments d'un Déu al que nosaltres hem martiritzat, així com la necessitat que tota l'Església té de patir i de morir abans d'entrar a la glòria... Els estigmes són una predicació sagnant, a la vegada tràgica i esplèndida, i no permeten que se'ns oblidin quins són els veritables senyals de la sinceritat de l'amor».

A principis del mes de maig de 1919, una nena petita és curada de sobte després de que se li aparegués el pare Pius. El 28 de maig, un jove soldat que havia estat ferit durant la guerra i a qui els metges havien deixat per incurable, demana que el portin al davant del pare Pius, que li dóna la seva benedicció i, en el mateix moment, queda completament guarit. Aquests dos miracles, esmentats a la premsa, agiten les multituds; a partir de juny de 1919, entre tres-cents i cinc-cents pelegrins o curiosos van cada dia a Sant Giovanni Rotondo. S'estén el rumor de que el pare Pius llegeix l'interior de les ànimes. I, de

fet, és quelcom que succeeix amb freqüència. L'elegant i riquíssima Luisa V., que s'havia apropiat a Sant Giovanni Rotondo per pura curiositat, se sent invadida només d'arribar, d'un dolor tan gran pels seus pecats, que es desfà en llàgrimes enmig de l'església. El pare se li apropa i li diu: «Tranquil·la, filla meva, la misericòrdia no té límits i la Sang de Crist neteja tots els crims del món. – Desitjo confessar-me, pare. – Primer ha de tranquil·litzar-se. Ja tornarà demà». La senyora V. no s'havia confessat des de la seva infantesa, així que es passa la nit fent memòria sobre els seus pecats. L'endemà, en presència del pare, de cop i volta se sent incapaç de dir els seus pecats. El pare Pius l'ajuda a fer un recompte de les seves faltes i després afegeix: «i no recorda res més?» La Luisa s'espanta al recordar un greu pecat que no s'atreveix a confessar. El pare Pius espera pacientment, movent els llavis... Finalment aconseguix sobre posar-se: «Encara mancava dir això, pare – Alabat sia Déu! Li dono l'absolució, filla meva...»

Una clínica per a les ànimes

«**S**óc un confessor», li agrada dir al pare Pius. Així és, i arriba a dedicar entre quinze i disset hores al dia en rebre els penitents. Més que un tribunal o una càtedra d'ensenyament, el seu confessionari és una clínica per a les ànimes. Segons siguin les necessitats de cadascun, acull els penitents de maneres diferents. A aquest l'acull amb els braços oberts al mig d'una gran alegria, endevinant el lloc d'on ve, fins i tot abans de que obri la boca. A d'altres els omple de retrets, els renya i els arriba a empènyer. De vegades és més exigent amb un «bon cristià» que no compleix amb els seus deures que amb un gran pecador que desconeix més o menys les lleis de Déu. Severa és la seva condemna dels pecats contra la puresa i contra les lleis de la transmissió de la vida, i no els perdona si no està molt segur d'un ferm i categòric propòsit d'esmena, i alguns hauran de patir mesos sencers de prova abans de rebre l'absolució. El pare Pius manifesta d'aquesta manera la importància de la contrició i del ferm propòsit de rebre el sagrament de la Penitència. A pesar de tot això, hom troba en ell una benevolència que eixampla el cor.

Des dels primers mots que adreça al penitent, «Quan et vas confessar per darrera vegada?», ens adonem que el pare espera una confessió clara, breu, completa i sincera. En té prou amb cinc o sis minuts per transformar tota una existència i per redirigir cap a Déu una vida dissoluta. De vegades, el pare acomiada el penitent abans d'acabar, dient-li: «Fora! Ves-te'n! No vull veure't abans de tal dia...». El to es torna fort i sever. Sap perfectament que aquest «comiat» és una mesura saludable que espolsarà el pecador, i el farà plorar, el forçarà a realitzar un esforç per canviar de vida. Aquesta manera d'actuar, que pot sorprendre, s'emmarca dintre del mètode pedagògic del pare Pius, i s'explica pel seu carisma personal i pels coneixements que rep de l'Esperit Sant sobre l'estat de les consciències. Les ànimes tractades amb aquesta especial energia només troben la pau quan, sincerament penedides, tornen als peus del confessor, que aleshores es mostra com un pare ple de tendresa. Però el sofriment del pare quan recorre a

aquests mètodes és incommensurable; un dia li confessa a un cofrada després d'haver acomiadat un penitent sense bona disposició: «Si sabessis quantes fletxes han travessat abans el meu cor! Però, si no ho faig d'aquesta manera, n'hi haurà moltíssims que no es convertiran a Déu!».

Al participar ell mateix de forma excepcional, en cos i ànima, dels sofriments de la Redempció, pot percebre amb especial vivacitat la gravetat del pecat. Un dia, un home ja madur que no s'havia confessat des de que tenia set anys, s'agenolla davant del confessionari del pare Pius. Poc a poc, mentre la seva consciència es va descarregant, s'adona com el pare Pius es torna pàl·lid i amarat de suor. Alguns penitents afirmen haver vist apareixer en el seu front gotes de sang mentre descrivien les seves infidelitats. «Ànimes, ànimes!, quant costa la vostra salvació!», exclama un dia el pare. En aquests temps, el pecat ha deixat de causar horror. «En els judicis que es realitzen actualment, deia el Papa Pau VI, ja no es considera els homes com a pecadors; se'ls cataloga como sans, malalts, honrats, bons, forts, dèbils, rics, pobres, cultes o ignorants; però la paraula pecat mai no apareix» (20 de setembre de 1964). A pesar d'això, hi ha homes com el pare Pius, que no pacten amb el mal i que es trastornen a la vista del pecat i de la infelicitat, d'aquells que viuen en pecat mortal.

El Catecisme de l'Església Catòlica ens ensenya que «El pecat és una ofensa a Déu: Contra Vós, contra Vós només he pecat, davant dels teus ulls vaig cometre el mal (Sal 51, 6). El pecat s'aixeca contra l'amor que Déu ens té i aparta d'Ell els nostres cors... El pecat és «amor de si mateix fins el menyspreu de Déu» (Sant Agustí)» (*Catecisme*, 1850). La conseqüència eterna per als que no es converteixen abans de morir és terrible: l'infern. «L'ensenyament de l'Església afirma l'existència de l'infern i la seva eternitat. Les ànimes dels que moren en pecat mortal van immediatament a l'infern després de la mort i allà pateixen les penes de l'infern, «el foc etern»» (*Catecisme*, 1035). El pare Pius plora i s'entristeix quan, al llegir les Glòries de MARIA de Sant Alfons de Ligori, pronuncia els següents mots: «T'agraeixo tot el que has fet, en especial per haver-me lliurat de l'infern, que tantes vegades he merescut».

El més important

El pare Pius es nodreix de l'oració per aconseguir la força sobrenatural que l'ajuda a combatre el mal. A pesar dels dolors que li causen les cinc nafres, resa molt, dedicant tots els dies quatre hores a la meditació. Resa amb gemecs del cor, amb oracions jaculatòries (petites oracions llençades com fletxes cap al Cel), però sobretot amb el Rosari. Sovint se l'escolta dir: «Aneu a la Verge, feu que sigui estimada! Reseu sempre el Rosari, però reseu-lo bé. Reseu-lo tant com pugueu!... Heu de ser ànimes en oració. No us canseu mai de resar. És el més important. L'oració mou el cor de Déu, obtenint les gràcies necessàries».

La culminació de la jornada i de l'oració del pare Pius és la celebració del Sant Sacrifici de la Missa. «En aquest diví sacrifici que es realitza en la Missa, el mateix Crist que s'oferí a si mateix una vegada de manera cruenta damunt

de l'altar de la Creu, és immolat de forma no cruenta» (Concili de Trento; cf. Catecisme, 1367). Configurat a Crist pels seus estigmes, el pare Pius viu la Missa en unió íntima amb la Passió de JESÚS: «La Missa és una espècie d'unió sagrada entre JESÚS i jo. Encara que de manera totalment indigna, pateixo tot allò que Ell va patir, dignant-se associar-me al misteri de la Redempció». El pare plora sovint durant la celebració del Sacrifici, i així ho explica a una persona que se sorprèn d'això: «Li sembla poc que un Déu conversi amb les seves criatures? I que el contradiguin? I que sigui atacat contínuament per la seva ingratitude i per la seva incredulitat?». La Missa que celebra el pare Pius pot arribar a durar una hora i mitja o dues hores. Un ambaixador de França a la Santa Seu, que va tenir l'oportunitat d'assistir a una d'elles, escrivia: «Mai en la meua vida havia assistit a una Missa tan commovedora. La Missa es convertia –allò que és en realitat– en un acte absolutament sobrenatural. Quan es va sentir l'elevació de la Sagrada Forma, i després del Calze, el pare Pius va quedar immobilitzat en la contemplació. Quan de temps?... Deu o quinze minuts, potser més... I entre aquella multitud només se sentia el xiu xiu de l'oració».

Però, si bé és veritat que el pare Pius resa molt, també fa que els altres resin i, per respondre al desig que havia formulat el Papa Pius XII, organitza uns grups d'oració per a laics. Cada tarda presideix ell mateix la cerimònia que reuneix els fidels a la petita església del convent, on s'hi resa el Rosari, s'imparteix la benedicció del Santíssim Sagrament o se segueix la «Novena irresistible» del Sagrat Cor de JESÚS i la «Visita a la Verge». Així els grups d'oració impulsats per ell es multipliquen en el món sencer. De fet, per celebrar el seu 80 aniversari, més de mil d'aquests grups enviaran els seus representants a Sant Giovanni Rotondo.

Una presència molesta

D'aquesta manera, poc a poc, el fervor religiós reneix a Sant Giovanni Rotondo, on la situació espiritual era deplorable abans de l'arribada del pare Pius. Però el zel apostòlic del jove caputxí suscita contradiccions. Per a alguns canonges de la comarca, acostumats a portar una vida de corrupció i a desatendre les obligacions pròpies del seu ministeri, la seva presència resulta del tot molesta. A més, la sobtada notorietat de l'estigmatitzat, així com l'afluència dels pelegrins i de les almoines al seu convent, disgusten a una part del clero local. El bisbe del lloc, la reputació del qual és realment dolenta, obliga a signar als sacerdots i als fidels una denúncia sobre els escàndols succeïts al convent de Sant Giovanni Rotondo, iniciant d'aquesta manera un llarg procediment judicial elevat a la cúria romana. Com a conseqüència d'unes greus calumnies, a partir del juny de 1922 l'autoritat eclesiàstica, enganyada, pren severes mesures contra el pare Pius: prohibició de tota correspondència espiritual, fins i tot amb el seu director espiritual; prohibició de celebrar la Missa en públic i trasllat del sacerdot a un altre convent. En realitat, les dues darreres prohibicions mai es duren a terme a causa de la frontal oposició de la població d'aquell lloc. Però, a l'any 1931, aqueixa persecució desemboca en la prohibició d'exercir tot

ministeri, excepte la celebració de la Missa, i en privat. El pare Pius haurà de viure reclòs en el seu convent, penosa situació que s'allarga durant dos anys, després dels quals el sacerdot recupera tots els seus poders sacerdotals (juliol de 1933). Mentrestant, una investigació sobre l'escandalosa conducta d'alguns eclesiàstics oposats al pare Pius culmina amb la condemna dels culpables.

«Després del pecat original, deia el pare Pius, el sofriment es va convertir en l'ajudant de la creació; és una poderosa palanca que pot redreçar el món; és el braç dret de l'Amor que vol aconseguir la nostra regeneració». No obstant, coneixedor experimentat del dolor i de la malaltia, està molt atent per alleujar-los, a imitació del Salvador, que guaria tots aquells que necessitaven ser guarits i que enviava els seus apòstols a proclamar el Regne de Déu i a guarir (Lc 9, 11 y 2). Amb aquest objectiu, projecta construir un hospital a Sant Giovanni Rotondo, on els malalts, sobretot els pobres, podran rebre una hospitalitat i una assistència qualificades, en un marc digne i confortable, però on, també, es posarà especial atenció en les seves ànimes, a fi i efecte que «les ànimes i els cossos esgotats s'apropin al Senyor i trobin consol en Ell». Durant l'any 1947 es comença a construir la «Casa Sollievo della Sofferenza» (Casa de l'Alleujament del Sofriment), que es convertirà en un dels hospitals més moderns d'Itàlia, amb capacitat per acollir fins a mil malalts.

Una propietat cobejada

Però, aqueixa obra serà motiu d'una nova persecució del pare, qui, mitjançant una dispensa expressa del vot de pobresa atorgada pel Papa Pius XII, és propietari de l'hospital. En efecte, a pesar de les advertències procedents de la Santa Seu, algunes administracions diocesanes i instituts religiosos d'Itàlia s'havien implicat de manera imprudent en un assumpte financer en el que havien perdut totes les seves possessions. Davant la magnitud de les pèrdues en diners, uns pares caputxins i alguns clergues miraran de posar mà a les reserves econòmiques que posseeix el pare Pius, que s'havia mantingut al marge d'aquest assumpte. Discussions, amenaces i campanyes de premsa tracten de desacreditar el pare i els administradors que ha escollit per gestionar la Casa. A l'abril de 1960, alguns eclesiàstics s'atreveixen, fins i tot, a col·locar micròfons en diferents llocs per gravar les converses dels fidels amb el pare. Una maniobra així té caràcter sacríleg, ja que s'escolten també els consells impartits en la confessió, amb l'objectiu d'enxampar amb falta al confessor. Aqueixes gravacions duren quatre mesos; finalment, una ràpida investigació desvetlla els noms dels culpables i dels seus còmplices, essent tots ells sancionats. Al 1961, per preservar l'obra de l'hospital de la cobdícia, la Santa Seu demana al pare que li entregui com a llegat, cosa que realitza amb obediència exemplar. A pesar d'això, serà tractat com a «sospitós en semi-llibertat», fins que el Papa Pau VI, a principis de l'any 1964, li torna la plena llibertat d'exercir el seu ministeri sacerdotal.

Enmig de totes aqueixes contrarietats, el pare Pius practica una obediència heroica i constant. «Obeir els

superiors és obeir Déu», repeteix constantment. Mai no discuteix les ordres dels seus superiors, per molt injustes que siguin. A un d'ells escriu el següent: «Actuo solament per obeir-lo, ja que el Senyor m'ha ensenyat que és l'únic que li agrada, i per a mi és l'únic mitjà d'esperar la salvació i de cantar victòria». Amb motiu de la beatificació del pare Pius, el Papa Joan Pau II arribarà a dir: «En la història de la santedat, succeeix de vegades que, mitjançant un permís especial de Déu, l'escollit és objecte d'incomprensions. Quan això es confirma, l'obediència resulta ser per a ell un gresol purificador, un camí d'assimilació progressiva a Crist, una consolidació de l'autèntica santedat». Però l'assimilació a Crist solament es pot realitzar dintre i a través de l'Església. Per al pare Pius, l'amor per Crist i l'amor per l'Església són inseparables. A un dels seus fills espirituals, que vol emprendre la seva defensa d'una manera inacceptable, i per tant humiliant per a l'Església, li escriu: «Si et tingués a la vora t'abraçaria, em deixaria caure als teus peus per suplicar-te i et diria: deixa que sigui el Senyor qui jutgi les misèries humanes i torna a la teva feina. Deixa'm complir la voluntat del Senyor, en la que confio totalment. Diposita als peus de la nostra Mare, l'Església, tot allò que pugui ocasionar-li perjudicis i tristors».

Per ell l'Església és una Mare que sempre s'ha d'estimar, a pesar de les debilitats dels seus fills. El seu cor vibra d'amor vers el Vicari de Crist, com en dona testimoni una carta que envia el 12 de setembre de 1968, poc abans de morir, al Papa Pau VI: «Sé que el vostre cor pateix molt en aquests dies pel destí de l'Església, per la pau en el món, per les grans necessitats dels pobles, però sobretot a causa de la manca d'obediència d'alguns catòlics en relació amb l'elevat ensenyament que ens dispenseu, assistit per l'Esperit Sant i en nom de Déu. Us ofereixo la

meva oració i el meu sofriment diari... a fi i efecte que el Senyor us reconforti mitjançant la seva gràcia perquè pugui seguir el camí recte i dificultós, defensant la veritat eterna... Us agraeixo igualment les vostres paraules clares i decisives que heu pronunciat, en especial a la darrera encíclica *Humanae vitae*, i refermo la meva fe, així com la meva incondicional obediència a les vostres il·luminades directives».

El pare Pius expira dolçament el 23 de setembre de 1968, En el seu convent de Sant Giovanni Rotondo. Havia escrit: «Quan senti la darrera hora, quan hagin callat els batecs del nostre cor, tot haurà acabat per nosaltres, el temps de l'exigència i el temps del pecat... És difícil arribar a ser sants; difícil però no impossible. El camí de la perfecció és llarg, com també ho és la vida de cadascú. Així, doncs no ens parem en el camí i el Senyor mai no deixarà d'enviar-nos el consol de la seva gràcia. Ell ens ajudarà i ens coronarà amb el triomf etern». El pare Pius fou canonitzat pel mateix Papa Joan Pau II el diumenge 16 de juny de 2002. En l'homilia de la Missa, el sant Papa va ressaltar: «Com n'és d'actual l'espiritualitat de la creu que va viure l'humil caputxí de Pietrelcina! El nostre temps necessita redescobrir el seu valor per obrir el cor a l'esperança».

Sant Pius, en aquest any del cinquantè aniversari del teu triomf, ensenyà'ns a participar «amb la nostra paciència en els sofriments de Crist, perquè puguem compartir amb Ell el seu Regne» (Regla de Sant Benet, Pròleg).

Dom Antoine Marie O.S.B.

• Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia de Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.

• Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.

• Ajuts:

Transferència bancària: IBAN (International Bank Account Number) : FR59 2004 1010 0405 6187 8A02 585.

BIC (Bank Identifier code) : PSSTFRPPDIJ, con título: Abbaye St Joseph de Clairval.

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

E-mail : abbaye@clairval.com – <http://www.clairval.com/>